

Slovenski čebelar in sadjerejec.

Glasilo čebelarskega in sadjerejskega društva
za Kranjsko,
sè sedežem na Jesenicah (Gorenjsko).

Izhaja vsaki mesec enkrat in se pošilja udom brezplačno; neudom za 1 gld. 30 kr. na leto.
Inserati in priloge računijo se po najnižji ceni. — Letnina za ude znaša samo 1 gld.

Naročuje se pri predsedništvu na Jesenicah.

Obseg: V proslavo štiridesetletnega vladanja našega presvetlega cesarja Franca Jožefa I. — Vabilo k občnemu zborovanju. — Čebelni pik — zdravniško oocenjen. — Deželna sadna razstava v Ljubljani (dalje). — Vprašanje in odgovori. — Naš dopis.

V proslavo

štiridesetletnega vladanja našega presvetlega cesarja

FRANCA JOŽEFA I.

Mogočna Avstrija praznuje
Vesolja danes polni dan,
Vsak narod srčno se raduje,
In srečen šteje vsaki stan,
Da Bog nebeški mu podaril
Je carja, ki let štirideset
Previdno, modro gospodaril
Cesarstva širnega je svet.

Ves ljud avstrijski danes skuša
Izraziti čutila vsa,
Kar sree zmore in še duša,
Cesarju svojemu podá.
Se poln hvaležnosti spominja
Njegove dobrotljivosti,
Ker vselej tako rad pomaga
Nesrečnikom v obilnosti.

Kot matice skrbno varuje
Ves panjev plod napadnika,
Tako avstrijski rod strahuje
Cesarjevga sovražnika.
In kakor matici čebele,
Tako zvesti smo carju mi.
Edina le ta pot pripelje,
Da car in mi smo srečni vsi.

Iz vseh naj sre puhti voščilo:
„Cesarju danes vse veljá!
Bog večni naj deli obilo
Mu srečnih let in naj še dá,
Da skupno branimo dežele,
Cesarja, vero, Avstrijo!“
Izrazimo veseli želje:
„Bog živi carja! Živijo!“

VABILO

k občenemu zborovanju čebelarskega in sadjerejskega društva,
ki se bo vršilo dné 2. decembra t. l. pri Krištofu v Leseah.
Začetek ob 4. uri popoldne.

Dnevni red:

1. Pozdrav društvenikov in slavnostni govor v proslavo 40letnice.
2. Predloži se račun za leti 1886. in 1887.
3. Volitev dveh pregledovalcev računa.
4. Poročilo o stanju društva.
5. Predlog za napravo razstave prihodnje leto (1889.).
6. Volitev odbora za razstavo.*)
7. Predlog glede priznanja častnih diplom za vrlo podpiranje našega društva in lista.
8. Prosti predlogi, vprašanja in odgovori.

K obilni udeležbi vabi najuljudneje

Odbor.

Čebelni pik — zdravniško ocenjen.

Pri čebelarjih, posebno pri onih, ki se že dolgo časa s čebelarijo pečajo, in jih pri tem pogosto kaka čebela piči, velja strup čebelnega pika za tako sredstvo, ki zdravje pospešuje. Ti pripisujejo njih lastno in dobro zdravje vkvarjanji s čebelami in posebno njih pikanji, katero so morali pri tem delu tako obilokrat sprejeti, da jim že slednjič po čebelnem piku niti ne oteče, niti ne čutijo kake bolečine.

Razvidno je, da taki čebelarji, tudi druge osebe, posebno one, ki trpé vsled protina (trganja) ali revmatizma, vsi radi priporočajo skušeno zdravilno sredstvo, in marsikateri srečne uspehe so s tem dosegli, da je čebelni pik v širših krogih kot zdravilno sredstvo proti protinu in revmatizmu pripoznan, čeravno do zadnjega časa ni bilo znano, da si je neki zdravnik naložil nalogo, da hoče vsestransko poskušati in se učiti, ter tako o tem pravo resnico poiskati, če je sploh o katerem slučaju, in ravno v katerem čebelni pik res do zdravja pomagal.

Vsega pripoznanja vredno je, da je zdravnik, dr. Fere v Mariboru v teku sedmih let pri 172 osebah, ki so imeli revmatične bolezni, z 39.000 čebelnimi piki poskušal zdraviti ter da je splošne uspehe njegovih opazovanj in skušenj tudi

*) Ta točka se bo zvršila le potem, ako predlog gledé razstave obvelja.

objavil. Dr. Fere pravi, da je oteklina, ki se pri večini zdravih ljudi, ako jih čebela piči, v večjej ali manjši meri od piknjenega mesta razširi in prikaže ter v 3 — 4 dneh zopet preide, nekako znamenje (simptom) ostrupljenja in imenuje to oteklino drugotno (skrljevo, sekundarno).

Kakor nas pa skušnja uči, je ta oteklina vedno manjša, kolikor večkrat čebela človeka piči, in da se poslednjič prav nič več ne prikaže, če je človek do čebelnega pika neobčutljiv (immun) postal. So osebe, ki imajo to neobčutljivost že od doma (rojstva), in katerim prav nič ne oteče, če jih še tolikrat čebela piči; dalje so še osebe, pri katerih sekundarna oteklina že po 2., 3. ali 10., ali pa še le po 50., 100. ali 200. piku izostane. Slednjič so pa še take osebe, katerih kri se nikdar ne navadi čebelnega pika, če jih še tolikokrat čebela piči, — vselej jim oteče.

Kakor je razmerje posameznih oseb glede učinka čebelnega strupa različno, tako je tudi trpežnost tega učinka različna; marsikateremu čebelarju v jeseni od čebelnega pika nič ne oteče, a spomladi pa se mu pri prvem piku oteklina več ali manj prikaže. Vsaj v prvih letih ta neobčutljivost ne traja dolgo, in si skoro gotovo njeno obstoječnost še le potem dobi, ko jo je že večkrat za kratek čas imela. Vse te različnosti se prikažejo tudi, če se čebelni pik rabi pri revmatičnih boleznih kot zdravilno sredstvo. Število potrebnih in za tako ozdravljanje vporabljenih čebelnih pikov, da se oteklina prikaže, je odvisno od moči in načina revmatičnega obolenja in od osebne občutljivosti. Včasih se prikaže oteklina v slabej meri in kmalo zopet preide ter se mora z novimi piki podpreti ali poveksati, da se razširi in kake 3—5 dni traja; včasih se pa precej v začetku prav zelo razširno in močno, v nadalnjem teku ozdravljanja pa vedno v manjšej meri prikazuje, dokler organizem popolnoma neobčutljiv ne postane.

V hudih in že zastaranih slučajih se čez nekoliko časa navidezne neobčutljivosti, v katerej se trajajoča a vedno oboljšajoča bolezen s čebelnim pikom ozdravlja, in se to ozdravljanje nadaljuje, prikaže druga obilna in začudeno močna oteklina. V nekem slučaju se je prikazala n. pr. prva oteklina po 98. piku, v drugem slučaju pa še le po 200.; v obeh teh primerljivejših nastopila je še le čez več časa navidezne neobčutljivosti nekako po 1200. čebelnem piku druga oteklina in s to deseglo je telo pravo neobčutljivost in je ozdravelo.

Vsi načini bolezni, ki niso revmatični in imajo le vnanjo podobo revmatizma, pa imajo gotov vzrok, ki pa iz bolezni družih organov prihaja, odbijajo in odvrtačujejo čebelni pik, kakor zdrav organizem. Tedaž ni nikakoršnega dvoma, da se med čebelnim strupom in med škodljivostjo, ki se ima v telesu iskati in ki je razvitek revmatične bolezni pouzročila, nahaja gotova zveza. Ta zveza podaja umno podlago, znanstveno osnovo za ozdravljanje s čebelnim pikom, ker v navedenem slučaju le precej določeno napoved mogočega uspeha omogoči, in tudi v dvomljivih slučajih k bolezni spoznaujskim sklepom opraviči. Če tudi se v lahkih slučajih ozdravljenje že pred ali pri nastopu oteklina prikaže, vendar se to v večini slučajev, posebno v težkih slučajih zgodi z pridobitvijo popolne neobčutljivosti (če se po čebelnem piku nič več oteklina ne prikaže). Pred temi uspehi se bolezen lahko v večjej meri ponovi. Dokler človek, ki je po čebelnem piku ozdravel in je gledé čebelnega pika neobčutljiv postal, kot tak ostane, tako dolgo ostane neobčutljiv tudi gledé bolezni.

Čebelni strup pa pomaga po izkušnjah dr. Fere-jevih le pri revmatizmu, ne pa pri protinu, tudi ne v bolečih boleznih pri čutnicah in ne v boleznih, ki so nastale vsled kroničnih prisajalnih ravnanj. Potrebno je tedaj natanjko poizvediti, imamo li revmatično ali kako drugo bolezen pred seboj. Tudi skušnja, da pri osebah, ki niso proste onih spreminjav notranjih organov, ki imajo splošno srčno oslabljenje v posledico, po enem ali več čebelnih pikih nevarni dogodjaji nastopijo, opozarja, naj se pred rabo tako hudo uplivajočega sredstva bolezen zdravniško in natanjko preišče, ter da je posebne previdnosti treba, le z enim čebelnim pikom začeti.

Dr. Fere je že 100 čebel v enem dnevu nastavil, da so svoj strup izpustile, a je pri tem le slabo omotljivost z draženjem k bljevanji in nekoliko mrzlice opazil. Prigodilo se je pa, da je že po enem samem in v drugem slučaju pa že po dveh pikih začelo nastopati pomanjkanje sape; v obeh teh dveh slučajih potrdila se je srčna bolečina (napaka). Po njegovih izkušnjah so slabosti, draženje k bljevanji in bruhanji, vznemirjenja in nezavednosti, ter močne otekline, ki prav neprijetno pečejo, trganje in poznejša srbečica po čebelnem piku pri osebah brez srčne bolezni vedno neškodljive. On govori in trdi, da je smrt vsled čebelnih pikov pri zdravih osebah le pravljica, in da se je pri raztelesenji mrličev pri takih smrtnih slučajih vselej dokazalo, da je bila dotična oseba na srečo bolna.

Pri sklepu svojega objavljenja izrekel je dr. Fere mnenje, da je vporaba čebelnega pika v onih revmatičnih slučajih, v katerih druga brezbolestna vporabljen sredstva nič ne pomagajo ali se nevarna zamotanja vsled obolenja notranjih organov razvijejo (pri katerih se gotova notranja sredstva ne smejo več rabiti ali so še celo nevarna), in slednjič, kjer se je pravilen revmatičen marazem že pokazal, na pravem mestu in se sme rabiti.

K tej objavi bodi še dodano, kar je neki nemški časnik pretečeno leto poročal: K nekem čebelarju prišel je nekoč že postaran mož, ki ga je prosil, naj mu pritisne nekaj čebel na njegovo roko, katere že 3 leta ne more rabiti, da bi ga na njo pičile. Čebelar ulovi pri žrelu nekega panju kakih 10 ali 12 čebel, te pritisne na raznih mestih bolne roke, da zabodejo svoja zela v njo. Dan pozneje dobi čebelar sporočilo, da je njegov bolnik prav nevarno zbolel, ter da se je bati zanj. To bilo je za čebelarja tolik strah, da ni imel ne po dnevi in ne po noči miru. Čez nekaj dni pride bolnik veselega obraza, ter je z roko, s katero popred ni mogel nič zganiti, krožil nad glavo in s tem kazal, da je revmatizem popolnoma pregnal, ter da je roka popolnoma zdrava. Tožil je čebelarju, da mu je takrat, ko se mu je otekline prikazala, sape pomanjkovalo ter da je v prsih čutil neke težave; tedaj prosi čebelarja, naj mu jeden đucat čebel na prsi pritisne, da ga te tja pičijo in da bodo vsled tega preminule vse bolečine v prsih. Toda čebelar, še poln prejšnjega strahu in skrbi, noče tega storiti, čeravno ga je uni prav lepo prosil.

Nekaj tacega je tudi naš list že objavil, ko je namreč pisal, kako je neka ženska, ki že pol leta ni mogla zaradi revmatizma svoje roke rabiti, a je potem, ko jo je nekaj čebel, katere je njeni mož na bolno roko pritisnil, pičilo, kmalo, t. j. precej po izginuli oteklini, ozdravela.

Deželna sadna razstava v Ljubljani.

(Dalje.)

Dne 18. oktobra ob 11. uri dopoludne zbrali so se v razstavnih prostorih na starem strelišči visokorodni gospod deželni predsednik baron Winkler, premil. gospod knezoškof, F. M. L. vitez Keil, G. M. pl. Schilhausky z mnogimi častniki, vsi deželni poslanci z deželnim glavarjem g. dr. Poklukarjem, g. župan Grasselli, odbor c. kr. kmetijske družbe in veliko druge odlične gospôde, kakor trgovcev, obrtnikov in drugih. Otvorjenja udeležilo se je tudi veliko razstavljalcev iz vseh krajev naše dežele. Ob 11. uri pričela se je slavnost. Gosp. cesarski svétnik Murnik nagovoril je kot načelnik razstavnega odbora gospoda deželnega predsednika in drugo gospôdo tako-le:

„Preblagorodni, prečastiti gospod deželni predsednik!

Prečastita gospôda!

Znameniti rodbinski dnevi praznujejo se od nekdanj v posamičnih rodovinah, praznujejo se od nekdanj znameniti dnevi vladarskih hiš. Našega cesarstva prebivalci držé se od nekdanj te lepe navade ter se hvaležno spominjajo svojega premilostljivega vladarja: kadar je rojstni dan Nj. velečastva, kadar je god našega modrega vladarja, ni ga kraja v celi širni Avstriji, da bi se ne praznoval slovesno.

Tem bolj opravičeno je praznovanje posebnih dogodkov in med te se šteje štiridesetletnica dobrih del polnega vladanja našega presvetlega cesarja Frana Josipa I. Deželni zastopi, mestne in deželne občine tekmujejo, kako bi na najprimernejši način praznovale ta veseli dogodek, in smelo trdimo, da je ni vasice v naši mili domovini, katera ne bi praznovala te štiridesetletnice. V kolo teh stopila je tudi c. kr. kmetijska družba v svojem zadnjem občnem zboru, ko je sklenila v proslavo štiridesetletnice Nj. velečastva, presvetlega cesarja Frana Josipa I. prirediti deželno sadno razstavo.“

(Nemški:) „Da se izvede ta sklep občnega zbora, priredil je glavni odbor c. kr. kmetijske družbe v teh prostorih deželno sadno razstavo v zvezi s pokušnjo kranjskih vin in razstavo šolskih vrtov. Ker se te razstave vdeležujejo razstavniki iz vseh krajev dežele, moremo gotovo trditi, da so zastopane vse vrste našega sadja in da se doseže tudi namen razstave, kateri biva v tem, da se povzdigne sadjarstvo in da se pospešuje domače vinogradarstvo ter da se razširi domača vinska kupčija.“

(Slovenski:) „Vendar, da se je razstava mogla tako lepo vrediti, zahvaliti se je v prvi vrsti napredujočemu pouku o sadjarstvu in vinarstvu. Za ta pouk pa se imamo najbolj zahvaliti našemu presvetlemu cesarju, kateri je največji dobrotnik našega kmetijstva, prvi in največji pospešitelj pouka v vseh strokah. Zategadelj sem preverjen, da izrečem le misli in želje prečastite gospôde, ako rečem: Bog živi, Bog ohrani mnogo, mnogo let v blagor Avstrije našega presvetlega cesarja Frana Josipa I.! In v dokaz tega prosim prečastito gospôdo zaklicati našemu preljubeznjivemu vladarju trikratni: „Slava!“

Nato zaigra vojaška godba cesarsko himno, in ko jo odigra, ogovori še cesarski svétnik Ivan Murnik g. deželnega predsednika z nastopnimi besedami:

Prečastiti, preblagorodni gospod deželni predsednik!

„V imenu glavnega odbora c. kr. kmetijske družbe na Kranjskem prosim Vas najuljudneje, da izvolite otvoriti deželno sadno razstavo.“

Deželni predsednik baron Winkler je potem otvoril razstavo z naslednjimi besedami:

Slavna skupščina!

(Nemški:) „Vsled prijaznega povabila od gospoda načelnika razstavnega odbora, naj otvorim od c. kr. kmetijske družbe kranjske prirejeno sadno razstavo, čast mi je ustreči vabilu. Slavna c. kr. kmetijska družba trudila se je vedno v svojem stoletnem obstanku, da bi pospeševala agrarne koristi dežele ter je tudi porabila vsako priliko, da pokaže v dejanji rodoljubne svoje čute in udanost Najvišji cesarski hiši. In tako tudi ni dvojbe, ko povodom štiridesetletnice slavne vlade našega premilostivega cesarja vsa dežela najslovesneje izraža lojalno svoje mišljenje, da bodo te izjave našle vesel odmev tudi pri kranjski kmetijski družbi.“

Čestitam kmetijski družbi na njeni patrijotični slavnosti in ji v imenu vlade izrečem presrečno zahvalo.“

(Slovenski:) „Ne dvomim, da sadna razstava, katero kmetijska družba priredi pri tako lepi priliki, pomeni nov napredek kranjske dežele na polji sadjereje, in da bo blagodejno vplivala na daljši razvoj te kmetijske stroke, ki je gotovo bogat vir blagostanju prebivalstva. Želeč tudi v prihodnje kmetijski družbi uspešno delovanje in v nadi, da se bo vresničila moja želja, izjavim, da je razstava otvorjena.“

Ko je bila slovesnost odpretja dovršena, ogledali so vdeleženci razstavo. Lepo je bilo, lepo. Čula se je enoglasna sodba: „Izvrstno!“ Vsak, kdor je to razstavo vidil in jo ogledal, se pač res poln začudenja zavzame, da ima naša dežela toliko in tako izvrstnih plemen sadja. Ne moremo pa nobenemu z besedo povedati, kdor razstave videl ni. Tu videl si nar lepša jabolka za na mizo, za izvožnjo in za domačo rabo. Poleg jabolk bile so raznovrstne hruške, nekatere jako debele, tako, da niso imele zastonj imena „funtarce.“ Ker je bila ta razstava sploh sadna razstava, razstavilo se je poleg jabolk in hrušek še drugo sadje, kakor grozdje, češplje in prunele. Češplje in prunele bile so, seveda, le suhe, in sicer brez dima posušene, t. j. po ameriškem zistemu, (v ameriškanskih sušilnicah). Sadje so razstavili tudi mnogovrstno ukuhano, v sladkorji in medu.

K sadjarstvu je pa potrebno razno orodje, kakor sadjarsko, kmetijsko in vrtnarsko; tudi to so razni trgovci razstavili, da so tako dali onim obiskovalcem razstave, ki se s sadjarstvom pečajo, a niso do sedaj imeli priložnosti si takih orodij ogledati, da so tukaj videli, kakošne priprave se že dandanes dobé, s katerimi se zamore sadjereja bolj pripravno in bolj natanko izvrševati.

Znano je, da se iz sadja nareja in kuha razno žganje. Tudi taki pridelki so bili razstavljeni. Tu videl in dobil si izvrsten tropinjevec, pristen slivovec, pravi brinjevec, dober likér iz kutin in tako imenovano „Kosmuljevo vino.“ Razstavljen je bil tudi prav dober orehovec in še druge žgane pijače. — Razstavljalci žganja so tako pokazali, da se na Kranjskem izdeluje mnogo dobrega in zdravega žganja za domačo potrebo. Le to je škoda, da si le boljši in premožnejši posestniki napravljajo tako pijačo, a mali posestniki ne; želimo pa, da bi jih tudi ti in sploh

prebivalstvo naše dežele posnemalo, ter dali slovó pogubonosnemu „špirtu,“ ter sploh vsem brozgami, ki se iz špirta napravljajo in so nezdrave. Špirit je tisti morivec, ki naš narod na duši in na telesu uničuje, kvari in morí.

Kranjski vinorejci pokazali so na razstavi, da dežela prideluje dobro in zdravo vino, pokuševalci pa so se prepričali, kakošen razloček je mej pravim pristnim „Dolenjcem“ in brozgo, kakoršno nam nadležni židi ali judje tako silno ponujajo. Tu si lahko pokusil dolenjska in vipavska vina raznih zadnjih let ter prav po ceni; tako si si lahko naročil vina od 14 do 22 gld. *hl*. V pokuševalnici je bil na pokušnjo izvrsten vipavski burgundec, rizling, rulandec, sipa in še druga namizna vina. Prav hvalevredno bi bilo, ako bi naši gostilničarji vina v buteljah naročevali doma (v domači deželi) od domačih vinogradnikov, ki je gotovo bolj zanesljivo, boljše in cenejše, nego tuje. Burgundec se dobi v $\frac{1}{2}$ literskih steklenicah po 30 do 50 kr., kutnavec pa po goldinarji. Tudi dolenjska vina so bila izvrstno razpostavljena. „Rizling“ je bil dobiti po 35 gld. *hl* itd.

Razsojevalcem vin so bili odbrani gg. Povše, R. Dolenc, Fr. Kavčič in Fr. Ferline. Sadje so presojevali gg.: dr. Eisl, vodja Povše, tajnik Pirce, posestnik Lenaršič, dekan Vesel, nadučitelj Žirovnik in nadzornik Žumer. (Konec sledi.)

Vprašanje in odgovori.

Vprašanje št. 23. Kdaj je narboljši čas čebele zadelati? (*Ž. v V.*)

Vprašanje št. 24. Vsled letošnje slabe paše imel sem zelo različno težke panjove. Naj slabejše sem odstranil; pa tudi nekaj prav težkih sem podrl, da sem si vsaj nekaj medu napravil. V prezimovanje odločil sem panjove z različno težo, tako so imeli najtežji od 20—30 starih funtov, le en sam je imel 33 funtov; 9 panjov pa je le bolj revnih, jeden ima komaj 10 funtov, drugi $10\frac{1}{2}$ in 2 panjova pa po 11 funtov. Kaj misli slavno uredništvo, ali bodo ti panjovi prezimili srečno ali bodo gladu pomrli?

(*Osk. Pir. v L.*)

Vprašanje št. 25. Katera reč je najboljša za odevanje čebel, mah, slama, otava, pezdírije ali listje?

(*Fr. Jurk. v B.*)

Odgovor na 23. vprašanje. Nekoliko naj bodo vso jesen odete, vendar ne preveč, da jih preobilna gorkota ne žene na dan. Ko pa se začne slana kazati, zadelajte jih tako, kakor jih sploh zadelate. Toplota čebelam dobro dé, a sili jih, osebno ob solnčnih dnevih preveč na dan.

Odgovor na 24. vprašanje. Bodo li Vaši lahki panjovi prezimili ali ne, je težko povedati, ker ne vemo, kakošna in kako dolga bo zima, dalje tudi ne vemo iz kakošnih desk so panjovi izgotovljeni in kakošno imajo delo. Ako so panjovi iz lahkih in tanjših desk in če je v panjovih le na polovico ali še manj dela in to le bolj novo, ter če bo suha, t. j. mrzla in ne južna ter kratka zima, prav lahko bodo prezimili. Če bi pa zima v začetku bila suha in le proti koncu bolj mehka postala, položite jim pa še le okrog svečnice ob toplih solnčnih dnevih redkega medú. Vode nikar ne pridevajte, ako imate dovolj medú, temveč med na peči ogrejte, da se raztaja in tekoč postane, takega jim polagajte in rešili boste vse. Zgodi se pa tudi, da panjovi s tako težo brez vse podpore zimo srečno prebijejo.

Odgovor na 25. vprašanje. Po naših mislih bi mi te tvarine sledeče razvrstili: pezdirje, otava, mah, listje, slama; toda vsaka reč ima svojo dobro in svojo slabo stran. Pezdirje je narboljše, ker se miši v njem ne zaredé, a po drugi strani je pa pezdirje molju in njegovi zapreji zelo ugodno. Otava je tudi topla, a te in sploh živinske krme na pomlad skoro vselej primanjkuje, skoro škoda je je za to. Mah je sicer tudi dober, a je skrivališče mnogim mrčesom in mišjem zarodu; taka je tudi z listjem. Slama je pa preveč mrzla, zato smo jo postavili na poslednje mesto.

Naš dopis.

Iz idrijske okolice. Lansko leto (1887) nabrale so naše čebele toliko, da že več let ne tako obilno; ni nam bilo treba čebel v druge kraje, kakor na Tolminsko, k Ljubljani ali na Kras na pašo voziti, kajti nabrale so po smrekah in jelkah dosti medu, da smo jih mogli zaradi teže brez skrbi ohraniti čez zimo. Toda tak med čebelam ne ugaja posebno, ker po zimi boleljajo, ter panjove in satovje vse z blatom onesnažijo, tako da iz nekaterih panjev kar smrdi, in če se takim panjovom ne pomaga, večinoma poginejo. Jaz sem moje čebele letošnjo pomlad prodal predsedniku našega društva, g. Jan. Modicu, in sicer vse, le par boljših sem si še obdržal. Pomagati sem moral mojim čebelam, kuhal sem jim na spomlad v štajerskem vinu muškaplit z medom in na zadnje pa zvezdnati janežev čaj (Sternanasthee), da so bile boljše in niso poginile, kakor drugim. Jeden mojih panjev mi je rojil 29 maja, vdručič 7. junija; drugi je dal prviča 23. junija, drugiča pa 2. julija. Na Kras sem jih dal 20. avgusta, tehtali so takole: starcev jeden 20, drugi 19 funtov; prviča jeden 19, drugi 16 funtov in drugiča sta bila pa precej lažja, vendar pa je boljši vzdignil 14, a slabejši le komaj 11 funtov. Slabejšemu sem hotel malo postreči z medom, tedaj sem mu namenil dati koritce z medom, toda zmotil sem se in položil sem le boljšemu s 14 funti. To pomoto sem opazil še le, ko sem čebele nazaj dobil, ko sem namreč v drugem panju koritce ugledal. Drugič s 14 funti pred pašo imel je po paši 32 funtov, slabejši pa le 18. Starcev je eden imel 42 in drugi 38 funtov; prviči bi imeli nartežji biti, pa jih nisem nazaj dobil. Na Kras poslali so letos iz spodnje Idrije 102 panjova na pašo, postavili so jih na jeden vert na „legnarje“ in pod te naložili so kamnja. Ko so čebele dobro brale in težje postale, zlezlo je kamenje vsled obile teže nekoliko v tla. Ker so bili pa čebele previsoko naložili, prekučnila se je vrsta in zgornji boljši panjovi posuli. Kedor letos ni od nas čebel na drug kraj na pašo peljal, pomrle so mu od lakote, ker doma ni bilo nič paše.*)

Boštjan Leskovic.

*) Hvala za dopis! Ne vemo, kam so drugi čebelarji zginili, ker se nobeden več ne oglasi. Prosimo vljudno, dragi čebelarji! sporočite nam iz raznih krajev gledé letošnje letnine. Hvaležni bodemo za vsak dopis.

Ured.